

ירושלם על הפעם לפחות במובאה מדברי צעמי במאמרי שבועי שעבר על האנשי שמיות כבדות המועצות כתבת: גם אם ירבו הספרים ההודים כבדיהם כנהג וכהנה, גם אם יהיה האחו שלמה בניה ביורה, לעולם לעולם לא יגיעו לא בכמות ולא באיכות, לא תרומה ולא מחלפת לאותה תרומה, תרומת מחשבה ותרומת מעשה, תרומת סבל ותרומת דם, תרומת תיאוריה ותרומת ביצוע והנשמה והקרבה עצמת ש תרומת ה' ה' ה' ד' לקומנוים וב ברוסיה בכל מקום אחר

וכשנכתבו דברים אלה, ביום ד' שעבר, לא ידע כוחכם שברונה יום ממש תומחש בצורה דרמטית ביותר שברונה יהידיה וזי אשר שמה 'תרומת היהודי לקומנוים וגבול' ברת בלוד ד' רוברט סובלן, הוא ראובקה סובלביץ, הוא ראובן סובל, שילד נידון למאסר עולם ב אמריקה על ריגול לטובת רוסיה ובא למי צא מקלט בארץ ישראל שלנו והיא כפוי תמול שלשום פלשטיין

(ברדת בלוד? אין יצאה מיהו וזי שוקד ממוחי) והאם רק בבל עולת היהודי וידע אדם מטעמו נוחת וא שאן מטעמים עצומים ומסורים? שמה מני שאן המרנן עלייה חל עליו על ד'ר סובלן? אלאיה הפסיכיאטרים (מתורגום)

אולם בכל אותה פרשה — ואכן לכך ראוי להקרא פרשה באמת באמת כי היא חלק משל' מות כמעטאורגאנית בתולדות העם היהודי בוד' רות והאחרונה לו עניידיקות של אינטרוויו — בכל אותה פרשה נתגלו והגיעו לידיו בעי כולל בכובות נספוט על כאב עין, גיחול, המציאות היהודית, ולא של סובלן בלבד.

אשר נמלה הברה זו עקרהו: סובלן נמלט לישראל, ובקרבתו מס' (כופר) חלק מעצמות האדם הקרוב בעביות, תשק קרב וכליות ולב, אשר בניגוד לחישים החיצרניים אינם משפיעים באיכות של החוץ, ועל כן 'מוטר כליות', כאשר נתבקש הלב שלנו להוביל כמאורות אינסטינקטיבית על התופת יהודי כאן בקשת מקלט, היתה התשובה — ודומני שאינו טועה אם אהיה כוחא מכליל ואמר, שהינת הרוח המכרז על היות המדינה הוות — כתשר בתו הסמנאטית של ילד אחו שאלתו על כך: לא להסיר! אה זה טבעו של הלב השוב ככלו, אה זה

גירוש סובלן מכל העולמות

מת ד"ר ישראל אלדד

טבע עמוק בלב היהודי שנתגש נסיונות קשים כאלה בתולדות העם, אך עובדה היא: ישנה סלידה מפי הסגרת מירשנמלה, סלידה הנברת לגבי מי שמגלה אל על ענייני משעים פליליים ועסקים בעקב רצח אנוכיים, כי אם על ענייני אידאה, ותא אשר תא, וסלידה הנספלת ומת חוקת אם מדובר הוא ביהודי אשר נמלה, ויהא שנידון אל על הודתו וזי

והרי אפילו אותו ידו תורה קדמון בלא תסביר עבד אל אדוני, מידות במינו הוא בכל התחוקה האנושית הקדומה, שהסגרת פכה הייתה חובה בינלאומית גם ללא הסכמי הסגרת הדריים. ושמה תומחש לנו הבועה על ידי הנחה השפיריתת שהיא דמונית ממש על רקע האש' שריות הממשות:

גניח שאחר מאלה היהודים אשר נידונו, למות — או אף למאסר עולם — ברוסיה הסובייטית, על נטקי פסטרות הצליח להמלט ולהגיע לישראל, כיצד? היינו נוהגים בו? כאן ראוי שהמסוביטיות של הלב היתה משיבה, לא להס' גיר, אלא ספק רב אם מפקדה סבחה היה הבור הגדול, זה כוח השכל השוקל, מכלול להי' כבד במהירות כואת ובחוקף כזה על תשובת הלכה על הגז האש' האימפריאלי, וכמעט שאי

תמלט, אלא שאריות כואת שלמים מחוירים יהודי כזה לרוסיה. בצדק, אף על פי שבמדינה משפטיית-מור' מאלית המצב הוא שונה: כאן וכאן אורח מדינה זהה שנידון על ידי בית דין של מדינה זו על עבירה פלילית.

אלא שאן: במקרה בריהם היה מלתחה גד אחו שאינו קיים לגבי ארבה: כ' לא תם של יהודי בריהם המחוק את הבחינה של עבד שברח שארונה, עקור אשר לגבי ארבה קיים השקיפה הנוון: אין אהה, היהודי האמריקאי, השקטק היום מקלט אצלנו, נוכר בה כמדינת ישראל, אלא לאחר שדנו אותך שם, ולא דוקא על הודתך, כי אם על היותך מברית או אפילו שרמל למען מדינת שלישיית

לא נוח כל כך להפעילו? לזרוק את לבון, לזרוק מקורים מיתורים, והמטרדים, לזרוק את מלדמן ואת הצנינוסטים.

האצטלא הממלכתית היא כמובן לא ידפמן לארץ מקלט לעברניים, וזה כלל בודק בהחלט. אפשר כמובן להקים עז מאור ולבוא בטרונאי אמריקנית רובט טבעי ועל החמנות ככלל ורשמנות יהודית וכה כפרט.

הלואי ולא היו בו במעשה זה שנעשה ובחודו בצורה שנעשה מה צודים מדיניים פוליטים ונפשיים כנוריס הפומפים כנמונות וצדקו ואילו גם הכרחיות על המעשה עצמו.

כי כשם שישנן פעולות הלב, ספוטנאיות ואינסטינקטיביות ואימוציאנאליות, המתגלות בחש' של הנדול שנתן הן פעולות השכל הטוב והשיקול הרחוק המסוגים כלפי וברבו הנוכח, כן ישנן פעולות הנראות כלפי חוץ כמרי השכל והשיקול החשבוני והן אינן אלא מעשי יצרים ואופי ושי' מום פטרלים המתבלשים כאצטלא של שיקול וגי' מום פטרלים וממלכתי.

ונכור רק דוגמא אחת, אם כי ודאי שידר סובלן אינו ראוי לכבוד זה שהפעילה נגדו תרשה לפעולה אחת: הלא אלוהים השיקול המהיר לתיא לפעשה זה, פקרות והשג' לתנות קדושה, אה לא אלא כאצטלא נוחה לכאורה ליצא הש' ש' כלפי מום ממלכתיות ותקופות.

אלא שלב' סובלן נוסף כמובן העניין הי' משפטי על הגז האידאי. הוא מרגל, כל קומנוסטי אילו נצטווה ואילו היה מושכר לכך היה נעשה למרגל. כל קומנוסטי חייב קודם כל במאננות לקומנוסטי הבינלאומי, ואין ספק שה' קומנוסטים היהודים מקיימים טעמאז ואת בית להם ויבתי יכילת נפשית מטעמים אלא כן המקום חוץ הסגרה כצורה האמריקאית, ולא 'גירוש' סתם פתחן אינו קולת יפולא נפ' מדינת יהודים ציונית וישיאקיונית זו.

אך אם העניין הוא משפטי מה הבהלה האת? משום מה לא ניתן לו לר'ר סובלן זה להינתן כאן, אם לא ממקלט הרי מציין מש' פטי, משום מה צריך לקרף אף את הר' ואת שופט השלום שהטיל עליו מעצר עד לכי' רור? משום מה לא ניתן לו לבוא לפני בית' דין גבוה לצדק, למען ש' בית דין גבוה לצדק יסוק שאין ישראל מקום מקלט למרגלים קומנוסטים שאינם אף כבדר אורחים ישראלים, אם כי אפשר היה בלביל' לחתר על אלה שהם אורחים ישראלים טעום מה וזה אייבמן ליחוס משפטי הנון לכי'ר וזה וזה לו סובלן? כל בתידידן נפתחו לפני איי' פן, אנו שילמנו על שטר הנסיונרית כשני ולי' ד'ר סובלן לא ניתן לנסות במשך חודש, חוד' שיים לבקש צדק מישראל דוקא י' ציונות דוקא. מחוק השבות הציר' לא היה ד'ר הלאומני דוקא, וארבה

לג' מקום לחובע תמקש ויבין עניין היסטורי ומיליטי להרעיע בחשך כזה, פומפי, שעניו כל העולם וזינו כל הקומנוסטים נשואים אילו להשמיע על שיש לנו להקניט באנו הקומ'רים ניום מאו וד' עתה חשבון היסטורי עמוק מאוד וחותך מאוד, כשהשלה לחשבון ההשמדה אשר ע' הגיו הברמני ואשר נעשה בחלקו במשפט אייבמן, וכמעט כהה לא צריך היה כלל לערוך חשבונות מיליטיים ע' בריהם ואף לא עם הקומנוסטים ככלל, כי אם עם הקומנוסטים ביחסי ציונות ולמדינת יהודים כמקלט ליהודים ארבה, יקום בו אורח קומנוסטי מרגל להי'ר ויסביר לפני ב'ת דין והודיציאנלי, משום מה מכל הארצות שכתבל, מתן גיטראולסיות, מתן קומנוסטיית ומתקדמות, בח' דוקא י' מדינת יהודים ציונית וישיאקיונית זו.

ואפשר היה לספור בהחלט על חושיצדק' להממלכתיות של ביתדין בישראל, שהיה יודע מה להחליט היה, מוסיק טעקל חינוכי והסכרתי ר' לאותה פרשה מבלי אותו טעקל עד ומר שער' ח' בהחלט עקבות הוריקה אשר נזקק, יוד' כמובן לזרועות הכלשים המאמריקאיים, ש' מתן חוץ הסגרה כצורה האמריקאית, ולא 'גירוש' סתם פתחן אינו קולת יפולא נפ' מדינת יהודים ציונית וישיאקיונית זו.

שית — אם לא להרוחק לכת ולאמר טבע שכה — להסגיר לר'ד' גוי, מאז הגוי סונסטיים פילאטוס ועד הגוי פ'ק מ'יכל

אין צריך לאמר, באיו מיה נמש מעשה נכון זה של ארצון לשמש מקלט למרגלים מטעו וקמנוסטיית, על ידי היותו בצורה מעשה כביעה מלו לדיקטאט האמריקאי התקף, ועל כך אמר האמר: מה יש וזי לא תצנחון כפיצי ואת עזה לא החזרו לפי דרישת השאטמנון? למה לא נחזיר אה' סובלן? ...

שמואלים על מעשה הסגרה זה רק שנים — מוצף לארון האמריקאי כמובן: — א' יהודי ארתי. הלו די להם כפצם העוב' זה (שכל יודעו בליות וצפונות של יהדות אירושה אינו כבדר חרשה) שמה רב אחו יהוד' זה קיבוק המרגלים הקומנוסטיים. אילו עוד ירד עליהם אסון זה של מדינת ישראל שבויה מקלט אנה מסגרת מרגל קומנוסטי מברית אלה מאריה, הרי הייתה נקרת לגורים אותה אי' ויהיה על דרישת שהיה בו ומתאחזים וחי ציונים וציוניסטים ואש' הקונרנט היהודי האמריקאי עם כל ה'רפויצ'ים שלו עם אנשי 'הועד' של ראביי ברנר, מתאחזים לגינוי ישראל.

ועתה — עתה, כפי שאמר לי בשמחה רבה וישר אמריקאי שמעט רעו מהתרגשות כל טענים ח'ר השועת הדרמטית של שרת' סובלן ביש' ראל, עתה אין ספק שהשבוע יימברל יותר 'בונדס' למען ישראל, ולא פרש אם זה שלושים שקל או שלושים מיליון דולר.

רוסיה ושמ' הסמחה היא כפולת ק' דם כל הודמנות נוספת לגנת את ישראל שחוכהה' כי אין היא אלא סוכנות אמריקאית, שנית: התקפה רע עצמה כסובלן. ברעג הראשון כשנודע סובלן היה מאנשי בריה, שמעם מאנשי סטאלין, הלב גם נתקשה כלפיה, שהרי הוא משגשג הן תחבורי ב'ת' כמובן קומנוסטי האנטרנודי ומאנרן גם נתקשה ח'ר' ש' המדינת יהודים.

והפסל המסורא

למה נודעה סוכנות 'סאס' להתקף את ישראל על היותה לסובלן, מסע צבאי עות כמובן, וכי היכן היו ירדיו סובלן זה עד מה? וכי לא יכלו לעזור לו אילו רצו? וכי צריך היה להם קיר אוחו למתלחח'מסדים לטמי ערובה? וכי לא אפשרוהו להעבירו פשוט לקובה שדואר לא הייתה מסגירה אותו, מכל מקום לא לארה"ב, לכל היותר — לרוסיה?

לא מסתבר שהם לא רצו בו סובלן זה. היותו עז'ת שלו הוא יכול ללכת אפילו לכאן חמלית אפילו... למדינת ישראל. וזה עמוקא את הסגרת ישראל'י שבכל הפרשה ואת משמעותה.

הנה, הנהגו מרל היהודי המקריב עצמו על מנחת הקומנוסטים, כל חרות גאולה אנושית מלית, קומנוסטיית, אינטרנאציאנלית או נאצי עולית וזה. הנה הנהגו המרגלים בכל תלונה. כבית אביו בנה, בעצמו בנה, בארץ אורחותו האמריקאית בנה, ואין לו מקלט בארחה, ש' לדת' ולמעשה בנד כאל אלה. את המקלט הוא חפצם בבית אבא וכבתי העם אשר בהם בנה.

בפסגו הוא מגורש באשר לא חזר אילו כן חוזר בתשובה. מורה בחסאא מתחזק על טעותותיו, אף מלה מבל אלה לא שמענו מפיה, באשר מה לא את נפשו ב'ר' להציל, כי אם את שרידי גופו החלילה הרג'ה מכל צד, גם מצד א'הינו ש'ל ש'ין עליה, גם מצד 'מולדתו' הקומנוסטיית שהוציאה להרוד את שולחו, את כרייה, ולא הצילתו נכשיו.

לא אין בו באישותו של ד'ר סובלן, שום דבר אשר יעורר אהבה והערצה. ודאי שלא במעמקי והשקפותיו המדיניים.

וגם אם מקום כאן לח'מים, הרי הם לא רחמים שאינם כלפיה, כי אם כלפי אותם חיים יהודים, אותם שפורנות יהודיים, אותה נבנות הקרבה יהודית, אשר בודבו לאיליו כל אלה, אילו ע'ג'נו חיו כל הכוחות האלה לא היה עם ישראל מושגש כי אם נגאל גאולה שלמה.

ברגיה של סובלן הוא יו' מרגייה שלמה האה של כל עם ישראל.

היה המסך על היותו אלבריה עולה הפסן של יהדות אנושית. מידום המסך עקבה של היותה רוסיה, ולפני המסכים מתרוצץ לא מרציאם ודוריקים גוף שותי דם, ספק מתאבד, ספק אבוד, של אחו יהודי לטא, ספיאטאר גנוטח מרוד, ומרגל קומנוסטי באמריקה ומגורש מדינת יהודים.

גם זו מן האקזים פועלניים של הפסן הפ'ר' והפסל המסורא